

pital, forsaavidt tilstrække kunde, og først derefter af Sorø Akademi. Paa den Maade er den største Del af Seminariefondens Kapital forbrugt og founen bort. Smidlertid fremgaar det dog af Oplysninger i Finantsudvalgets Betænkning over det nu foreliggende Finantslovsforlag for næste Finantsaar, at Fonden har en Kapital tilbage. Det er ganske vist en Kapital, som just ikke er meget skiftet til derpaa at reise Penge for Dieblittet, da det er en Kapital paa 1,600 Rd., som er rentefri i to Personers Levetid og endvidere uopfigelig i næste Generation, saa at det ganske vist er et Aktiv, der for Dieblittet ikke repræsenterer en stor Pengesum, men den ligger i Fonden, som ogsaa har andre Indtægter, og som bestaar endnu. Intet forekommer mig derfor naturligare, end at hvad der indkom ved Salg af Bygninger, der ere byggede for Fondens Regning, ogsaa gif ind i Fonden. Smidlertid er denne Bestemmelse kommen ind, og jeg beklager, at der ikke i det andet Thing har reist sig en eneste Stemme derimod, og at det ogsaa er flet med den vedkommende Ministers Samtykke. Det forekommer mig at være klart, at naar dette Provenue ikke kommer til at gaa ind i Seminariefonden, men i Statskassen, kommer Sorø Akademi faktisk til at udrede til Statskassen et Beløb, som svarer til det, Bygningen vil blive udbragt til, og det kan jeg ikke forstaa mig med; jeg finder det ikke rigtigt. Værede Medlemmer kunne sige: Hvorfor er denne Betænkning ikke tidligere kommen til Orde? Dertil vil jeg svare, at vi jo efterhaanden have vænnet os til at fluge adskillige finantsielle Kameler, og jeg maa indrømme, at den Pengesum, hvorom der her er Tale, er egentlig en forvindende Størrelse mod det store Løstid, som Sorø Akademi iøvrigt giver og frendeles kan komme til at give. Smidlertid har jeg ikke villet undlade, saameget mindre som jeg er en af Sorø Akademis Fostersønner, ved at stemme imod Lovforlaget for mit Vedkommende at nedlægge Indsigelse mod Rigtigheden af det Spor, som den Bestemmelse, jeg her har omtalt, forekommer mig at bryde; jeg tror ikke, at det er rigtigt at komme ind paa og blive i det Spor. Som en saadan Indsigelse mod Rigtigheden af at fortsætte i dette Spor beder jeg min Stemmegivning imod Lovforlaget opfattet.

Krieger: Jeg vil dog henstille til det ærede Medlem, om han ikke vilde stille sig paa et noget andet Standpunkt, da jeg saa maatte vilde kunne følge ham for mit Vedkommende.

Det forekommer mig nemlig, at, naar man lægger Vægt paa det Spørgsmaal, her er reist, vil det være rigtigere at gjøre det til Gjenstand for en nærmere Overvejelse, i et Udvalg f. Ex., end at stemme imod Loven. Dersom altsaa det ærede Medlem, der har reist Spørgsmaalet, vilde stille et Forslag i denne Retning, forekommer der mig at kunne være Grund til at følge ham.

Rosenørn-Teilman: Min Udtalelse fremkom nærmest for at motivere min Stemmegivning; men det skulde være mig overmaade fjært, hvis det ærede Medlem vilde komme frem med det Forslag at henwise Sagen til et Udvalg, da jeg saa ganske vist med stor Fornøjelse skal stemme derfor.

Fischer: Jeg skal ikke negte, at det forekommer mig, at Sagen i sig selv er saa ubetydelig, at det ikke er værd at udsætte Afgjørelsen af den anførte Grund. Der er jo ikke Spørgsmaal om en Værdi, der har nogenjomhelst Betydning for Sorø Akademi, og naar vi ikke engang vide saa Meget nu som dette, hvem der har betalt den omtalte Bygning, forekommer det mig ikke, at der er Anledning til at udsætte Sagens Afgjørelse ved at nedsette et Udvalg. At der kan være Betænkning ved Lovforlaget i det Hele, skal jeg meget gjerne indrømme; men denne Betænkning forekommer mig ikke at være nogen anden end den, at Lovforlaget vist i og for sig ikke er fornuddent. Da det imidlertid nu er kommet saa vidt, som det er, synes der mig ikke at kunne være Grund til nu at standse det.

Formanden: Jeg gjør opmærksom paa at Forslag om Nedsettelse af Udvalg, hvorved Sagens Forhandling vilde blive standset, selvfølgelig maa fremkomme, forinden vi stemme om Lovforlagets Vedtagelse.

Krieger: Ja, jeg hører flere Medlemmer uden at tage Ordet sige: „Joreslaa et Udvalg“, og jeg maa altsaa antage, at man ønsker, at Spørgsmaalet skal komme frem. Kvæstionen er jo: Skulle disse Penge, naar de komme ind, gaa i Amtskassen eller i Seminariefonden? Og naar det er fremhævet, at vi ikke vide, hvorfra Pengene ere komne, kan det jo ikke negtes, at der kunde være Opfordring til at søge at faae at vide, hvorfra de ere komne. Det ville vi naae ved at standse Sagen og henwise den til et Udvalg. Jeg skal altsaa efter den Opfordring, jeg